

Studeren met Open Bijbel

Bijbelstudie sectie voor de wat meer gevorderde Bijbellezer

Thema's in de brief aan de Romeinen

7. Het nieuwe leven in de Geest

Delen in Zijn overwinning

Welk voordeel heeft het Paulus gebracht Gods wet tot in alle details te kennen, wanneer hij die toch niet kon volbrengen? Hij werd daardoor alleen veroordeeld. Als hij met verlichte ogen terugblijkt op zijn vroegere situatie, was zijn toestand als ijverig Farizeeër buiten Christus uitzichtloos.

Met voelbare opluchting gaat hij over tot het nieuwe leven in Christus: "Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn" (Rom 8:1). Dit "nu" staat tegenover het "toen" van zijn leven buiten Christus. Deze vrijstelling van veroordeling is volledig te danken aan Gods allergrootste heilsdaad. Hij heeft door Zijn heilige kracht, werkzaam in een maagd in Israël, zijn eniggeboren Zoon tot leven geroepen. Hij, de Mens bij uitnemendheid – de Mens zoals God had bedoeld bij de schepping van Adam – op waar de Zonde, voorgesteld als een tiran, de macht uitoefent. Maar Jezus weerstond, door Zichzelf te verloochenen en de wil van Zijn Vader te doen, de zonde en gaf bovendien het menselijk lichaam, de bron van zonde, over aan een openlijke dood. In plaats van dat Hij zelf, evenals alle anderen, veroordeeld werd, heeft Hij de zonde veroordeeld: "Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees – God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat van de zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees" (8:3).

Door geloof in Christus Jezus en in verbondenheid met Hem, mogen anderen in Zijn overwinning delen. Dit gebeurt op formele wijze als een gelovige zich met Christus vereenzelvigd in de doop, onder belijdenis van zijn of haar geloof. Daarna draagt hij of zij de verantwoordelijkheid om in zijn of haar dagelijkse wandel met de Heiland een nieuwe gezindheid te leren: "Want zij, die naar het vlees zijn, hebben de gezindheid van het vlees, en zij, die naar de Geest zijn, hebben de gezindheid van de Geest" (v.5). Het woord "geest", dat in deze verzen veelvuldig voorkomt, geeft de tegenstelling aan met het vroegere leven in het vlees; d.w.z. met de natuurlijke levenswijze van een mens. Paulus beschrijft dit nieuwe leven aan de hand van uitwisselbare termen: de gelovige is in de Geest, hij heeft Gods Geest, is in Christus, en heeft de Geest van Christus. Het leven in de Geest is het leven in innige gemeenschap met de Vader en de Zoon. Bij Zijn afscheid in de bovenzaal, op de avond voor Zijn dood, gaf

Jezus de belofte dat Zijn discipelen niet alleen zouden zijn: “Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u” (Joh 14:18). Hij vergeleek Zijn relatie met Zijn volgelingen met een wijnstok en zijn takken: “Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook u niet, indien u in Mij niet blijft. Ik ben de wijnstok, u bent de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt u niets doen” (Joh 15:4,5). Paulus noemt deze vruchten, die voortkomen uit de verbondenheid van Christus met Zijn discipelen, de vrucht van de Geest. De Geest dus is de aanwezigheid van de Vader en van Christus in het leven van de gelovige.

Lijden nu, heerlijkheid later

Het leven van een christen in de tijd van de apostelen was meestal niet makkelijk. Of hij nu Jood was of heiden, geloof in Christus vervreemde een mens van familieleden en volksgenoten. Terugkerend van zijn eerste zendingsreis ging Paulus langs de nieuwe gemeenten om zijn bekeerlingen te bemoedigen: “om de zielen van de discipelen te versterken en hen te vermanen om te blijven bij het geloof, en dat wij door vele verdrukkingen Gods Koninkrijk moeten binnengaan” (Hand 14:22). Tijdens zijn tweede zendingsreis spoorde hij de gemeente in Tessalonika aan te volharden, door alle verdrukkingen en vervolgingen heen, met de verschijning van de Heer in heerlijkheid in het vooruitzicht. Dus is het niet verwonderlijk dat de apostel hier ook in deze beschrijving van het leven in Christus op terugkomt: “immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking” (Rom 8:17).

Sinds de zonde van Adam verkeert het menselijk leven in een toestand van onvolmaaktheid, die alleen ten einde zal komen met de verschijning van Christus en de Zijnen in heerlijkheid: “Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden van de zonen van God” (v.19). Salomo vertelt ons in zijn boek Prediker van zijn vele ervaringen en waarnemingen; zijn conclusie is: “Alles is ijdelheid! Welk voordeel heeft de mens van al zijn zwoegen, waarmee hij zich aftobt onder de zon?” (Pred 1:3). Paulus zinspeelt hierop als hij met gebruik van datzelfde woord “ijdelheid” (in de Griekse vertaling) zegt: “Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om de wil van Hem, die haar daaraan onderworpen heeft” (v.20). De schijnbare zinloosheid is maar tijdelijk, want God is van plan de hele schepping te verlossen, zodat – zoals het slot van het laatste Bijbelboek zegt – “niets vervloekts zal er meer zijn” (Op 22:3).

Het evangelie is niet gericht op een vlucht uit de tegenwoordige wereld op aarde naar de hemel en de vernietiging van het leven op aarde, maar op een aarde die door Christus' heerschappij verlost zal worden uit haar huidige toestand. De profeten in Israël spreken herhaaldelijk van de tijd wanneer de aarde vol zal worden met Gods heerlijkheid: “Men zal geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg, want de aarde zal vol zijn van kennis van de HERE, zoals de wateren de bodem van de zee bedekken” (Jes 11:9).

Uitzienend naar de totstandkoming van de nieuwe schepping zegt Petrus: "Wij verwachten echter naar zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont" (2 Pet 3:13). De weerklink van een profetie van Jesaja: "Want zie, Ik schep een nieuwe hemel en een nieuwe aarde" (Jes 65:17). De profeet beschrijft vervolgens een samenleving vrij van verdrukking en uitbuiting: "als de levensduur van de bomen zal de leeftijd van mijn volk zijn en van het werk van hun handen zullen mijn uitverkorenen genieten" (v.22). Mensen zullen in vrede met hun Schepper leven, wetende dat Hij hun gebeden hoort en verhoort: "En het zal geschieden, dat Ik hun antwoorden zal, voordat zij roepen; terwijl zij nog spreken, zal Ik verhoren ... zij zullen geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg" (v.24,25).

Jezus beschreef de overgang van de huidige samenleving tot deze heerlijke toestand eens als een wedergeboorte (Mat 19:28) en maakte op een ander moment duidelijk dat die geboorte gepaard zou gaan met weeën: "Dat is het begin van de weeën" (Mar 13:8). Dit is ook het beeld dat Paulus in de brief aan de Romeinen gebruikt: "Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is" (Rom 8:22).

De verlossing van het lichaam

Wat geldt voor de samenleving geldt in het bijzonder voor het individu. Ook de gelovige is zich sterk bewust van zijn eigen onvolmaaktheid; en hij zucht naar de verwezenlijking van zijn hoop, bevrijd te zijn van een lichaam waarin hij voortdurend strijd moet voeren: "En niet alleen zij, maar ook wij zelf, wij die de Geest als eerste gave ontvangen hebben, zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam" (v.23). Eens zal zijn lichaam veranderd worden, zoals dat van de Heer op de berg van verheerlijking. Zijn vernederd lichaam zal dan gelijkvormig worden aan het verheerlijkt lichaam van de Heer. Dit is de hoop die hem aanspoort trouw te blijven aan de roeping die hij eens aanvaard heeft; en zolang het een hoop blijft en geen werkelijkheid, moet hij met volharding streven zijn levensdoel te bereiken.

Voor de gelovige is het een grote troost dat hij niet alleen staat met zijn gebrekkig vermogen te doen wat God vraagt. Wanneer hij verlangt naar het hoge en heilige leven waartoe hij geroepen is, en moeite heeft zijn voornemens met gepaste woorden in gebed tot uitdrukking te brengen, weet hij dat de Heer naast hem staat om zijn verlangens te vertolken: "En evenzo komt de Geest onze zwakheid te hulp; want wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de Geest zelf pleit voor ons" (v.26). Enkele verzen verder zegt Paulus dat Christus voor de Zijnen pleit: "Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, die aan de rechterhand van God is, die ook voor ons pleit" (v.34). Er zijn geen twee Pleitbezorgers: "Want er is één God en ook één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus" (1 Tim 2:5). Paulus beschrijft dezelfde situatie op twee verschillende manieren. Wanneer het gaat om Christus die de biddende discipelen bijstaat, spreekt hij van de Geest.

Wanneer hij Christus voorstelt als de voorspraak bij de Vader in de hemel, noemt hij de Heer met Zijn naam, Christus Jezus.

Bovendien is de gelovige sterk overtuigd van Gods werking in zijn leven. God heeft hem vóór de grondlegging van de wereld gekend en uitverkoren met de bedoeling hem gelijkvormig te maken aan Zijn eniggeboren Zoon. Toen de gelovige in staat was zijn positief antwoord op de uitnodiging van het evangelie te geven, heeft God hem geroepen en vervolgens, door belijdenis van zijn geloof in de doop, ook gerechtvaardigd, vergeven en vrijgesteld van zonde en schuld. Dit alles doet God zodat de gelovige uiteindelijk verheerlijkt wordt in het Koninkrijk van Zijn geliefde Zoon. In dit vertrouwen op Gods genadige activiteit in zijn leven, kan Paulus zijn lezers bemoedigen met de gedachte dat de Vader alle dingen ten goede van hen die Hem liefhebben, laat meewerken. Dit vertrouwen spreekt Paulus uit in zijn brief aan de gemeente in Filippi: “Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus” (Flp 1:6).

God voor ons

Wetend dat vele gelovigen in Christus omwille van het evangelie moeten lijden, had Paulus geschreven: “Indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking” (Rom 8:17). Om zijn lezers te bemoedigen te volharden, sprak hij over de verlossing van de schepping, en van de individuele gelovige, de tussenkomst van de Geest en de onweerstaanbare uitwerking van Gods uitverkiezing en activiteit in het leven van Zijn kinderen. Dit alles, met de uitleg van Gods heilswerk in Christus, krijgt nu een voorlopige afsluiting met de zekerheid van de verlossing van al Gods kinderen die op Hem vertrouwen. De apostel stelt een rechtszitting voor. Maar welke aanklacht kan tegen Gods kinderen worden ingebracht? De situatie is als die van de Knecht van de Here in de profetie van Jesaja. In de overtuiging dat Hij Zijn door God opgelegde opdracht heeft uitgevoerd, kan Hij onbevreesd voor beschuldigingen voor Zijn Rechter verschijnen: “Maar de Here HERE helpt mij, daarom werd ik niet te schande; daarom maakte Ik mijn gelaat als een keisteen, want ik wist, dat ik niet beschaamd zou worden. Hij is nabij, die mij recht verschaft; wie wil met mij een rechtsgeding voeren? Laten wij samen naar voren treden. Wie zal mijn tegenpartij in het gericht zijn? Hij nadere tot mij. Zie, de Here HERE helpt mij, wie zal mij dan schuldig verklaren?” (Jes 50:7-9).

Wanneer de gelovige beschuldigd wordt en voor de Rechter moet verschijnen, heeft hij een Verdediger: Hij, die eens uit liefde voor hem stierf, leeft nu voor hem en zoekt met dezelfde liefde zijn redding: “En als iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de rechtvaardige” (1 Joh 2:1). Buiten de wil van de discipel is er niets dat hem van zijn Heiland kan scheiden: “Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons liefheeft” (v.37).

A.H.